

บทที่ 2

วรรณคดี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์กลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และสามารถสรุปสาระสำคัญ โดยนำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ความสำคัญของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
2. ความหมายของกลวิธี และความสำคัญของกลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
3. ประเภทของกลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
 - 3.1 การวิเคราะห์โครงสร้างคำ (Word Analysis)
 - 3.2 การวิเคราะห์บริบท (Contextual Analysis)
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 4.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

ความสำคัญของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาและค้นคว้าเกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษ มีนักการศึกษาหลายท่าน ได้กล่าวถึงความสำคัญของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

เจ ซี ริชาร์ดส์ (J.C. Richards, 1974: 69) ได้กล่าวถึงความสำคัญของคำศัพท์ว่า การรู้ภาษานั้นนอกจากไวยากรณ์แล้ว การรู้คำศัพท์มีความสำคัญมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การรู้คำศัพท์ปริมาณมากพอ จะช่วยผู้เรียนใช้สื่อความหมายในภาษานั้นได้ตามสถานการณ์ที่ต้องการ

มาเรียน เซลซี เมอร์เซีย และหลุยส์ แม็ค อินทอส (Marianne Celce Murcia and Lois Mc Intosh, 1979: 242) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของคำศัพท์ว่า ผู้เรียนภาษา แม้รู้คำศัพท์น้อยกว่า โครงสร้างภาษา หรือไวยากรณ์ เมื่อพิจารณาในแง่ของการติดต่อสื่อสาร และการอ่านแล้ว ผู้เรียน ก็ยังสามารถอ่านได้เข้าใจ และติดต่อสื่อสารได้ โดยอาศัยคำศัพท์

เอลิซาเบท มอส คลูดี (Elizabeth Morse Cluley, 1986: 1) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของ คำศัพท์สรุปได้ว่า คำศัพท์เป็นเครื่องมือของความคิด (The Tools of Thought) ที่ช่วยให้เข้าใจ ความคิดของผู้อื่น และสื่อสารความคิดของคนให้ผู้อื่นเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น การได้พัฒนาความรู้ เกี่ยวกับคำศัพท์ จึงเป็นสิ่งชี้แนะถึงความก้าวหน้าทางภาษาอย่างหนึ่ง

โรนัลด์ คาร์เตอร์ และไมเคิล แม็ค คาร์ธี (Ronald Carter and Michael Mc Carthy, 1988: 100-101) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของคำศัพท์เช่นกันว่า ความรู้ด้านคำศัพท์เป็นปัจจัยสำคัญ อย่างหนึ่งที่จะช่วยในด้านการอ่าน เพราะช่วยผู้อ่านได้เข้าใจ รับรู้ ข้อมูล ข่าวสาร จากตำราได้ดี ยิ่งขึ้น

เจอร์มี ฮาร์เมอร์ (Jeremy Harmer, 1991: 153) ได้กล่าวเปรียบเทียบคำศัพท์กับ โครงสร้างของภาษาว่าถ้าโครงสร้างภาษา หรือไวยากรณ์ เป็นโครงของภาษา (The Skeleton of Language) แล้ว คำศัพท์ก็เปรียบเสมือนเป็นอวัยวะ (Organs) และเนื้อ (Flesh) ของภาษา การใช้ โครงสร้างภาษาจะไม่มีศักยภาพที่จะแสดงออกมาได้ ถ้าไม่รู้คำศัพท์ที่ถูกต้อง ถึงแม้ว่าการรู้ โครงสร้างภาษา หรือไวยากรณ์ ทำให้สามารถจัดรูปประโยคได้ถูกต้อง ในการสื่อความหมาย คำศัพท์เป็นสิ่งสำคัญมากที่จะเป็นตัวสื่อความหมายออกมา

เดวิด ครอส (David Cross, 1992: 7) มีแนวความคิดคล้ายคลึงกับ เจ ซี ริชาร์ดส์ โดย ได้กล่าวถึงคำศัพท์ว่า มีความสำคัญยิ่งกว่าไวยากรณ์ หรือ โครงสร้าง ในแง่ของการสร้างความเข้าใจ และการติดต่อสื่อสารกัน

เสงี่ยม ไตรรัตน์ (2527: 27) ได้กล่าวถึงความมาสำคัญของคำศัพท์ในแง่ของการอ่านว่า คำศัพท์เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการอ่าน เพราะช่วยสร้างความเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ ยิ่งผู้เรียน รู้คำศัพท์ มาก การเข้าใจเนื้อเรื่องก็ยิ่งมีมากขึ้นเช่นกัน ฉะนั้นผู้เรียนจึงต้องให้ความสนใจในด้านคำศัพท์เพื่อ ช่วยเพิ่มพูนความสามารถในการอ่าน

ครองแผน ไชยชนะสาร (2530: 55-57) ได้กล่าวถึงความสำคัญและความจำเป็นที่ต้องศึกษาคำศัพท์ สรุปได้ว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีศัพท์มากมายกว่า 500,000 คำ และในแต่ละปียังมีคำศัพท์ใหม่ ๆ เกิดขึ้นอีก เพราะภาษามีศักยภาพอย่างมาก ที่จะเติบโต โดยการหยิบยืมคำศัพท์มาจากเกือบทุกภาษาที่มีอยู่ในโลก การที่เราจะประสบความสำเร็จในการอ่านในโลกธุรกิจและสังคม จึงจำเป็นที่จะต้องก้าวให้ทันกับคำศัพท์ใหม่ ๆ เหล่านี้ และต้องเพิ่มพูนจำนวนคำศัพท์ให้ทราบความหมายมากขึ้น เพื่อจะได้ก้าวทันกับการเติบโตของภาษา

จากความคิดเห็นของนักการศึกษาหลายท่านดังกล่าว อาจสรุปได้ว่า คำศัพท์เป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญในการเรียนภาษาทุกภาษา เพราะการรู้คำศัพท์ช่วยให้สื่อความหมายได้ การติดต่อสื่อสารไม่ชงกกัน ในด้านการอ่าน ผู้อ่านที่มีความรู้คำศัพท์ดีพอ ก็สามารถเข้าใจสิ่งที่อ่านได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนั้นความรู้ทางด้านคำศัพท์ยังเป็นพื้นฐานช่วยพัฒนาทักษะทั้งสี่ด้าน คือ ทักษะฟัง ทักษะพูด ทักษะอ่าน และทักษะเขียนได้ดียิ่งขึ้น

ความหมายของกลยุทธ์ และความสำคัญของกลยุทธ์ในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ผู้ที่กล่าวถึงความหมายของกลยุทธ์ (Strategy) มีหลายท่านดังนี้ คือ

โจน รูบิน (Joan Rubin, 1979: 20-21) ได้กล่าวถึงกลยุทธ์ (Strategy) ว่า หมายถึงเทคนิค หรือเครื่องมือที่ผู้เรียนนำมาใช้ในการแก้ปัญหาเพื่อการเรียนรู้ ซึ่งต้องอาศัยกระบวนการใช้ความรู้ ความคิด

แอนนิตา เวินเดน และโจน รูบิน (Anita Wenden and Joan Rubin, 1987: 7-8) ได้กล่าวถึงคำกลยุทธ์ (Strategy) ว่า มีการใช้คำอื่น ๆ หลายคำ เช่น เทคนิค (Techniques) ยุทธวิธี (Tactics) ทักษะการเรียนรู้ (Learning Skills) ทักษะพื้นฐาน (Basic Skills) ความสามารถทางความรู้ ความคิด (Cognitive Abilities) และกระบวนการแก้ปัญหา (Problem Solving Procedures) และทั้งสองท่านได้กล่าวถึงลักษณะของกลยุทธ์สรุปได้ดังนี้ คือ กลยุทธ์ (Strategy) เป็นเทคนิคต่าง ๆ ที่ ผู้เรียนแก้ปัญหา โดยใช้ความรู้ ความคิด มาอำนวยความสะดวกในการแก้ปัญหา

รีเบ็คกา ออกซ์ฟอร์ด และเดวิด ครูคอลล (Rebecca Oxford and David Crookall, 1989: 404) ได้กล่าวถึง กลยุทธ์ (Strategy) ว่า หมายถึง เทคนิคการเรียนรู้ ที่ผู้เรียนนำมาใช้เพื่อช่วยในการแก้ปัญหาเพื่อการเรียนรู้ของตน

บราวน์ เอช คักลาส (Brown H. Douglas, 1993: 114) ได้กล่าวถึง ความหมายของ กลวิธีว่า หมายถึง การจู่โจม (Attacks) ต่อปัญหาที่มี โดยผู้เรียนใช้เทคนิคต่าง ๆ มาช่วยในการแก้ ปัญหา

จากแนวคิดของนักการศึกษาหลายท่านเกี่ยวกับความหมายของกลวิธี (Strategy) ดังกล่าวข้างต้น อาจสรุปได้ว่า กลวิธี (Strategy) หมายถึง การนำเอา เทคนิค ข้อมูล ความรู้ ที่มีอยู่ มาใช้เพื่อช่วยแก้ปัญหา เมื่อผู้เรียนเผชิญกับปัญหา

สำหรับกลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ เอคินา เลวิน เบรนคา โอเค็ด และ สเตลลา สเตทแมน (Adina Levine, Brenda Oded and Stella Statman, 1988: 52-56) ได้ กล่าวไว้ว่า หมายถึง "การนำเอาข้อมูล ความรู้ต่าง ๆ ที่มีอยู่มาใช้ในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ที่ไม่ รู้ความหมาย เพื่อให้ทราบความหมายคำศัพท์นั้น"

การคาดเดาความหมายคำศัพท์เป็นกลยุทธ์ที่ผู้เรียนภาษาทุกคนจำเป็นต้องใช้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาต่างประเทศที่ผู้เรียนไม่รู้ความหมายมาก่อน นักการศึกษา หลายท่าน มองเห็นความจำเป็นและความสำคัญถึงการนำกลวิธีต่างๆ มาช่วยในการคาดเดาความ หมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เป็นต้นว่า

ดี เอฟ คลาก และไอ เอส พี เนชัน (D.F. Clarke and I.S.P. Nation, 1980: 217-218) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการนำกลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์มาใช้ว่า ช่วยให้ผู้เรียนได้ รู้ความหมายคำศัพท์มากขึ้น ผู้เรียนไม่ต้องเสียเวลาในการเปิดพจนานุกรมบ่อยครั้ง และผู้เรียน สามารถเลือกความหมายคำศัพท์ได้ถูกต้องเหมาะสมมากขึ้น ทั้งจากความหมายคำศัพท์ที่ให้ไว้ หลายความหมายในพจนานุกรม และจากการพิจารณาความหมายของคำอื่น ๆ ที่ให้ไว้ในบริบท

ไมเคิล เจ วอลเลซ (Michael J. Wallace, 1984: 31-33) ได้กล่าวถึง ความจำเป็นต้องใช้ กลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหนึ่งที่มีจำนวน คำศัพท์มากมาย ผู้ที่เป็นเจ้าของภาษาที่ได้รับการศึกษา จะรู้ความหมายคำศัพท์ประมาณ 100,000- 200,000 คำ ส่วนอีกประมาณกว่า 40,000 คำ เป็นคำศัพท์ที่อาจจะไม่รู้ความหมาย ดังนั้น เจ้าของภาษาอังกฤษ และผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจึงจำเป็นต้องนำกลวิธีในการ คาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษมาใช้ เพื่อคาดเดาความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เหล่านี้ โดยไม่ต้องใช้พจนานุกรม เช่น การคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากการ วิเคราะห์บริบท เพื่อหาความหมายที่ถูกต้อง หรือใกล้เคียงของคำศัพท์ที่ไม่ทราบความหมายนั้น

เดวิด ครอส (David Cross, 1991: 11) ได้กล่าวถึง ความสำคัญและประโยชน์ของกลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษว่า ถ้าผู้เรียนได้รับการฝึกด้านการใช้กลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์บ่อย ๆ ผู้เรียนจะพัฒนา และเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษมากขึ้น

เรื่องสุข นัตรปรากการ และอัญชติ พงศ์พันธุ์ (2533: 1) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของกลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษว่า ในการศึกษา และการอ่านตำราหนังสือพิมพ์ วารสารต่าง ๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษ ปัญหาอย่างหนึ่งที่ผู้เรียนมักประสบก็คือ การไม่เข้าใจความหมายคำศัพท์บางคำ ในข้อความ หรือเรื่องที่อ่านนั้น และโดยเฉพาะคำศัพท์บางคำที่ผู้เรียน หรือผู้อ่านจำเป็นต้องทราบความหมายเพื่อช่วยให้เข้าใจเรื่องได้ดียิ่งขึ้น การเปิดพจนานุกรมบางโอกาสก็ไม่อาจอำนวยให้ ดังนั้นจึงจำเป็นที่ผู้เรียนต้องนำกลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์มาใช้ เพื่อช่วยแก้ปัญหาที่มีดังกล่าว

อรุณี วิริยะจิตรา และคณะ (2533: 6) ได้กล่าวถึงความสำคัญของกลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษว่า ถ้าผู้เรียนได้รับการฝึกด้านการใช้กลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษในแต่ละบทเรียน ผู้เรียนก็จะรู้จักนำกลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ มาใช้แก้ปัญหาด้านคำศัพท์ ที่ผู้เรียนไม่รู้ความหมายในบทเรียนอื่น ซึ่งจะเป็ประโยชน์ต่อการอ่านของผู้เรียน

อัญชิตกร ไรงสะอาด และสุทิน พูลสวัสดิ์ (2537: 23) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของกลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ว่า การนำกลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์มาใช้เพื่อคาดเดาความหมายคำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมาย เป็นการพัฒนาความรู้ในเรื่องคำศัพท์แก่ผู้เรียน และเมื่อผู้เรียนมีความสามารถในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ได้ ปัญหาในด้านการอ่านจึงมีน้อยลง

ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวได้ว่า กลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษมีความสำคัญ และเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนที่จะพัฒนาความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ผู้เรียนสามารถคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่รู้ความหมายมาก่อนได้โดยไม่ต้องใช้พจนานุกรมบ่อยครั้ง

ประเภทของกลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาได้เสนอแนะประเภทของกลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งสามารถสรุปเป็นประเภทใหญ่ ๆ 2 ประเภท คือ การวิเคราะห์โครงสร้างคำ (Word Analysis) และการวิเคราะห์บริบท (Contextual Analysis) ดังนี้

1. การวิเคราะห์โครงสร้างคำ (Word Analysis)

ในการวิเคราะห์โครงสร้างคำ มีผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาหลายท่าน มีแนวคิดเห็นสอดคล้องกันว่า มีคำศัพท์ภาษาอังกฤษมากมาย ที่ผู้เรียนสามารถคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ โดยการแตกคำออกเป็นส่วน ๆ (Breaking Word Apart) แล้ว ดูความหมายในแต่ละส่วน จากนั้นจึงมาดูความหมายรวมกันของทุกส่วนอีกครั้ง ผู้เรียนก็สามารถทราบความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ ในด้านการวิเคราะห์โครงสร้างคำ โดยทั่วไปแบ่งออกเป็นดังนี้ คือ

1.1 การคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากอุปสรรค (Prefixes)

ลัว อี เบอมีสเตอร์ (Lou E. Burmeister, 1975: 27-32) ได้กล่าวถึง อุปสรรค (Prefixes) ว่า เป็นหน่วยที่เล็กที่สุดของความหมายในภาษา ซึ่งไม่สามารถอยู่ได้โดยลำพัง อุปสรรคเป็นหน่วยที่ปรากฏอยู่หน้าคำหลัก (Base Words) หรือรากศัพท์ (Roots) ดังนั้น ในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ การแตกคำออกเป็นส่วน ๆ จึงช่วยผู้เรียนให้สามารถทราบความหมายได้ โดยใช้ความหมายของอุปสรรค และคำหลัก หรือรากศัพท์ ประกอบกัน

ร็อด เอลลิส และไบรอัน ทอมลินสัน (Rod Ellis and Brian Tomlinson, 1980: 74) ได้กล่าวถึงอุปสรรค (Prefixes) ว่า เป็นส่วนที่เดิมอยู่ข้างหน้าของคำหลัก หรือรากศัพท์ เพื่อขยายความหมายของคำหลัก หรือรากศัพท์นั้น และทำให้ความหมายของรากศัพท์ (Roots) เปลี่ยนแปลงความหมายไป

ฮาร์วี เอส ไวเนอร์ และชาร์ลส์ เบเซอร์แมน (Harvey S. Wiener and Charles Bazerman, 1988: 16-18) ได้กล่าวถึง อุปสรรค (Prefixes) ว่า การรู้ความหมายของอุปสรรค (Prefixes) มีประโยชน์ต่อผู้เรียนในการนำไปใช้ เพื่อคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ ไวเนอร์ และเบเซอร์แมน ได้ยกตัวอย่าง อุปสรรค (Prefixes) ที่สำคัญดังนี้

1. อุปสรรค (Prefixes) มีความหมายในเชิงปฏิเสธ “no” หรือ “not”

ตัวอย่างเช่น

อุปสรรค	ความหมาย	ตัวอย่างคำ
in	not	insensitive
non	not	nonreturnable
un	not	unattractive
il	not	illegal

2. อุปสรรค (Prefixes) มีความหมายเกี่ยวข้องกับเวลา (Time)

ตัวอย่างเช่น

อุปสรรค	ความหมาย	ตัวอย่างคำ
pre	before	prerequisite
post	after	postoperative
ante	before	antedated

3. อุปสรรค (Prefixes) มีความหมายเกี่ยวข้องกับจำนวนเลข (Numbers)

ตัวอย่างเช่น

อุปสรรค	ความหมาย	ตัวอย่างคำ
uni	one	unicycle
mono	one	monologue
tri	three	tripod
poly	many	polygon
multi	many	multicolored

4. อุปสรรค (Prefixes) มีความหมายเกี่ยวข้องกับสถานที่ ตำแหน่ง

(Placement) ตัวอย่างเช่น

อุปสรรค	ความหมาย	ตัวอย่างคำ
ex	out	expel
inter	among	intertwine

sub	under	submarine
super	above	superior
trans	across	transition

ลิน ลูฮีค (Lin Lougheed, 1995: 10-12) ได้กล่าวถึง อุปสรรค (Prefixes) ว่า หากผู้เรียนรู้ความหมายอุปสรรคเพียงหนึ่งหน่วยคำ ก็สามารถคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ 40 คำ และถ้าผู้เรียนรู้ความหมายอุปสรรคได้จำนวนสี่สิบ ก็สามารถช่วยคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ 2,000 คำ นอกจากนี้ ลูฮีค ได้รวบรวมอุปสรรค (Prefixes) ที่สำคัญ และใช้มากไว้เพื่อเป็นแนวทางในการนำไปใช้ (ดูภาคผนวก จ หน้า 87)

สรวงสุคา สมสกุล (2535: 5) ได้กล่าวถึง อุปสรรค (Prefixes) ว่า เป็นส่วนที่เกาะเกี่ยว หรือทาบหน้าคำหลัก (Base Words) ทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไป โดยส่วนใหญ่ อุปสรรค (Prefixes) ที่นำมาทาบหน้าคำหลัก (Base Words) จะคงชนิดของคำ (Part of Speech) ของคำหลักไว้อย่างเดิม เช่น หากคำหลักเป็นคำนาม (Noun) เมื่อเติมอุปสรรค (Prefixes) เข้าไปข้างหน้า ก็ยังคงทำให้คำศัพท์นั้นเป็นคำนามเช่นเดิม แต่ความหมายของคำศัพท์เปลี่ยนไป ตัวอย่างเช่น

“un” เป็นอุปสรรคมีความหมายว่า “not” ดังนั้น uncertain จึงมีความหมายว่า “not certain” ซึ่งหมายถึง ไม่แน่นอน

จากแนวคิดของนักการศึกษาหลายท่านดังกล่าว จึงสรุปได้ว่า การวิเคราะห์โครงสร้างคำจากอุปสรรค (Prefixes) เป็นกลวิธีการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ที่เป็นประโยชน์ต่อ ผู้เรียนที่จะช่วยผู้เรียนคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องมากขึ้น โดยการแยกวิเคราะห์ความหมายของอุปสรรค (Prefixes) และคำหลัก (Base Word) ดังตัวอย่างที่กล่าวข้างต้น

1.2 การคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากปัจจัย (Suffixes)

การคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากปัจจัย (Suffixes) เป็นอีกกลวิธีหนึ่ง ที่ผู้เรียนสามารถนำมาใช้ในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่รู้ความหมาย

เคนนิส คีน (Dennis Keen, 1985: 11-23) ได้อธิบายความหมายของปัจจัย (Suffixes) ว่า เป็นส่วนหนึ่งของคำที่อยู่หลังคำหลัก (Base Words) หรือรากศัพท์ (Roots) โดยทั่วไปปัจจัย (Suffixes) ช่วยชี้แนะชนิดของคำ (Part of Speech) เช่น การเติมปัจจัย -er, -ist, -or หลัง คำหลัก (Base Words) ทำให้คำหลัก (Base Words) เปลี่ยนชนิดของคำเป็นคำนาม (Noun) คีน ได้แบ่งประเภทของปัจจัย (Suffixes) สรุปได้ดังนี้ คือ

1. นามปัจจัย (Noun Suffixes) เป็นปัจจัยที่อยู่ท้ายคำหลัก เพื่อชี้แนะว่า คำศัพท์ภาษาอังกฤษนั้น เป็นคำนาม (Noun) ตัวอย่างเช่น

นามปัจจัย	ตัวอย่างคำ	ความหมาย
-ion, -sion, -tion	selection	the act of selecting or choosing
-ance, -ence	difference	state of being different
-ment	management	the act of managing
-ity	clarity	state of being clear
-hood	childhood	state of being a child
-ship	ownership	state of being an owner
-ness	kindness	state of being kind

2. คุณศัพท์ปัจจัย (Adjective Suffixes) เป็นปัจจัยที่อยู่ท้ายคำหลัก เพื่อชี้แนะว่าคำศัพท์ภาษาอังกฤษนั้น เป็นคำคุณศัพท์ (Adjective) ตัวอย่างเช่น

คุณศัพท์ปัจจัย	ตัวอย่างคำ	ความหมาย
-y	dirty	covered with dirt
-ous	famous	full of fame
-al	natural	related to nature
-ish	foolish	like a fool
-ic	metallic	like metal
-ive	digestive	causing digestion

3. กริยาปัจจัย (Verb Suffixes) เป็นปัจจัยที่อยู่ท้ายคำหลัก เพื่อชี้แนะว่า คำศัพท์ภาษาอังกฤษนั้น เป็นคำกริยา ตัวอย่างเช่น

กริยาปัจจัย	ตัวอย่างคำ	ความหมาย
-ify	simplify	to make simple or easy
-ate	regulate	to make regular
-ize	centralize	to make central or
		to put in one place
-en	frighten	to create fright or
		to scare

4. กริยาวิเศษณ์ปัจจัย (Adverb Suffixes) เป็นปัจจัยที่อยู่ท้ายคำหลัก เพื่อชี้แนะว่าคำศัพท์ภาษาอังกฤษนั้น เป็นคำกริยาวิเศษณ์ ตัวอย่างเช่น

กริยาวิเศษณ์ปัจจัย	ตัวอย่างคำ	ความหมาย
-ly	slowly	in the manner of slow

ไมเคิล แม็ค คาร์ธี และเฟลลิตซีที โอ เดล (Michael Mc Carthy and Felicity O'Dell, 1994: 16-17) ได้แบ่งประเภทปัจจัย (Suffixes) คล้ายคลึงกับ คีน ดังนี้

1. นามปัจจัย (Noun Suffixes) เป็นปัจจัยที่บ่งบอกว่า คำศัพท์นั้นเป็นคำนาม ตัวอย่างเช่น

-er, -(t)ion, -ist, -ness

2. คุณศัพท์ปัจจัย (Adjective Suffixes) เป็นปัจจัยที่บ่งบอกว่า คำศัพท์นั้นเป็นคำคุณศัพท์ ตัวอย่างเช่น

-able, -ible, -al, -ful

3. กริยาปัจจัย (Verb Suffixes) เป็นปัจจัยที่บ่งบอกว่า คำศัพท์นั้นเป็นคำกริยา ตัวอย่างเช่น

-ise, -ize, -en, -ify

ศูนย์ภาษาประจำภาคของ ซี มี โอ (SEAMEO Regional Language Center, 1994: 54-55) ซึ่งได้จัดทำเอกสารและเสนอแนะตัวอย่างเกี่ยวกับปัจจัย (Suffixes) ได้สรุปเกี่ยวกับปัจจัย (Suffixes) ว่าเป็นการรวมตัวกันของตัวอักษรหลายตัว ที่อยู่ส่วนท้ายสุดของคำ ปัจจัย (Suffixes) เหล่านี้ สามารถเปลี่ยนชนิดของคำ (Part of Speech) ของคำหลัก (Base Words) หรือรากศัพท์ (Roots) เดิมให้เป็นชนิดของคำ (Part of Speech) อีกชนิดหนึ่ง เช่น เปลี่ยนจากคำกริยา (Verb) ให้เป็นคำนาม (Noun) ตัวอย่างเช่น

ปัจจัย “-ment”

Base word (Verb) + ment \longrightarrow noun

appoint + ment \longrightarrow appointment (การนัดหมาย)

ปัจจัย “-ment” เปลี่ยนชนิดของคำหลักในคำว่า “appoint” ซึ่งเป็นคำกริยา ให้เป็นคำนาม ส่วนความหมายยังคงคล้ายเดิม โดยปัจจัย “-ment” มีความหมายถึงการกระทำ หรือผลลัพธ์ของการกระทำ ดังนั้นคำ “appoint” ซึ่งหมายถึง “นัดหมาย” เมื่อเปลี่ยนเป็นคำ “appointment” จึงมีความหมายถึงการนัดหมาย

จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้น จึงกล่าวได้ว่าการวิเคราะห์โครงสร้างคำ จากปัจจัย (Suffixes) เป็นกลวิธีคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษอีกวิธีหนึ่ง โดยการแยกคำศัพท์เป็นส่วนคำหลัก และส่วนที่อยู่ท้ายคำหลัก แล้วพิจารณาความหมายในแต่ละส่วน จากนั้นจึงพิจารณาความหมาย จากส่วนประกอบทั้งสองส่วน ผู้เรียนก็สามารถเดาความหมายคำศัพท์ได้ถูกต้อง หรือใกล้เคียงมากที่สุด นอกจากนั้นผู้เรียนยังทราบถึงชนิดของคำ (Part of Speech) ได้ด้วยเหตุนี้ผู้เรียนจึงควรศึกษาเกี่ยวกับปัจจัย (Suffixes) ดังตัวอย่างที่ แนนซี บี เดวิส (Nancy B. Davis, 1978: 129-131) ได้รวบรวมไว้ (ดูภาคผนวก ฉ หน้า 91)

ศูนย์วิจัยที่ปรึกษาการศึกษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.3 การคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จากรากศัพท์ (Roots)

การคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จากรากศัพท์ (Roots) ก็เป็นกลวิธีหนึ่ง ที่ผู้เรียนนำมาใช้ในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่ทราบความหมาย

โดนัลด์ คับบลิว ลี (Donald W. Lee, 1970: 77) ได้ชี้ให้เห็นว่า ภาษาอังกฤษมีคำศัพท์ประมาณสองในสามที่มาจากรากศัพท์ลาติน (Latin Roots) และรากศัพท์กรีก (Greek Roots) ดังนั้น การรู้ความหมายของรากศัพท์ ผู้เรียนก็สามารถคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีรากศัพท์ (Roots) ปรากฏอยู่ร่วมได้ ในขณะที่ ออครี รอท และโอลิเวอร์ คามาโช (Audrey Roth and Oliver Camacho, 1972: 10) เห็นว่า รากศัพท์ (Roots) เป็นส่วนที่เป็นฐานของคำและเป็นตัวหลักเพื่อสร้างคำอื่น ๆ เพิ่มขึ้น รากศัพท์ (Roots) เป็นส่วนที่ไม่อาจแยกออกจากกันได้อีก

ร็อด เอลลิส และไบรอัน ทอมลินสัน (Rod Ellis and Brian Tomlinson, 1980: 74) ก็มีแนวคิดคล้ายคลึงกับ รอท และคามาโช เกี่ยวกับรากศัพท์ (Roots) ว่าเป็นส่วนหนึ่งของคำ และสื่อความหมายสำคัญ ถ้าเอารากศัพท์ (Roots) ออกจากคำศัพท์ คำศัพท์คำนั้นก็ไม่มี ความหมาย

เดนนิส คีน (Dennis Keen, 1985: 73-190) ได้กล่าวถึงความสำคัญของรากศัพท์ (Roots) ว่า การรู้ความหมายของรากศัพท์ (Roots) ทำให้ทราบถึงตัวชี้แนะที่สำคัญ ที่จะบอกความหมายของคำศัพท์ได้อย่างด่องแท้ คีนยังได้กล่าวถึงรากศัพท์ (Roots) ว่า อาจเกี่ยวข้องกับจำนวนเลข (Numbers) การวัด (Measurement) การเคลื่อนไหว (Motion) การกระทำ (Action) ความรู้สึก (Senses) คุณภาพ (Quality) และกฎหมายและสังคม (Legal and Law) ตัวอย่างเช่น

รากศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับจำนวนเลข (Numbers) เช่น

รากศัพท์	ความหมาย
semi	one half
mono	one
bi	two
dec	ten
cent	hundred

รากศัพท์ที่เกี่ยวกับการวัด (Measurement) เช่น

รากศัพท์	ความหมาย
meter/metry	a device to measure
graph/graphy	a device to write or record

รากศัพท์ที่เกี่ยวกับการเคลื่อนไหว (Motion) เช่น

รากศัพท์	ความหมาย
mob/mot/mov	to move
cycle	a circular movement
vent	to come

รากศัพท์ที่เกี่ยวกับการกระทำ (Action) เช่น

รากศัพท์	ความหมาย
pos/pon	to put or place something
stat/stit/sist	to stand up; to be in a certain condition

รากศัพท์ที่เกี่ยวกับความรู้สึก (Senses) เช่น

รากศัพท์	ความหมาย
voc/vok	voice; to call
dic/dict	to tell; command; speak

รากศัพท์ที่เกี่ยวกับคุณภาพ (Quality) เช่น

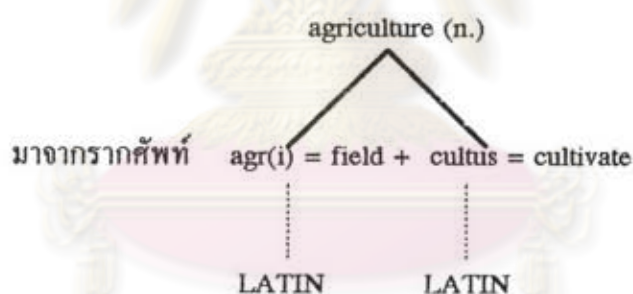
รากศัพท์	ความหมาย
clar	bright; clear; beautiful
dur	hard; strong
soph	wise; knowledge of

รากศัพท์ที่เกี่ยวกับกฎหมาย และสังคม (Legal and Social) เช่น

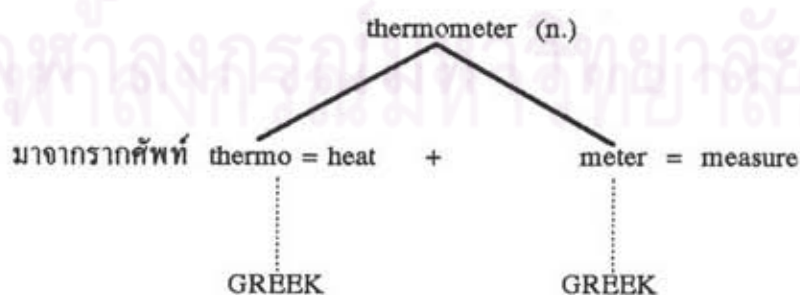
รากศัพท์	ความหมาย
ver	true; to prove
civ/cit	city; government
cert	to be sure or certain; approve

ในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากรากศัพท์ (Roots) หากผู้เรียนทราบความหมายของรากศัพท์ (Roots) ผู้เรียนก็สามารถคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่รู้ความหมายได้มากขึ้น รากศัพท์ (Roots) เป็นส่วนที่มีความหมายในตัว ซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหว (Movement) ความรู้สึก (Senses) ดังนั้นการรู้ความหมายรากศัพท์ (Roots) ของ phone ว่า หมายถึง sound ผู้เรียนก็สามารถคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษคำอื่น ๆ ที่มีรากศัพท์ “phone” ปรากฏอยู่ได้ เช่น telephone, earphone, headphone, microphone, phonograph, saxophone, symphony และ radiophone เป็นต้น

สรวงสุคา สมสกุล (2535: 152-154) ได้เสนอแนะการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากรากศัพท์ (Roots) โดยแยกออกเป็นส่วนประกอบ ตัวอย่างเช่น

∴ agriculture (n.) = cultivating field การเพาะปลูกในทุ่งนา (เกษตรกรรม)

∴ thermometer (n.) = an instrument used for measuring heat

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า การคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากรากศัพท์ (Roots) จึงเป็นกลวิธีหนึ่ง ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน เพื่อใช้คาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่รู้ความหมาย

1.4 การคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากคำประสม (Compound Words)

กลวิธีอีกอย่างหนึ่ง ที่ผู้เรียนนำมาใช้ในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมายคือ การคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากคำประสม (Compound Words)

วิลกา เอ็ม ริเวอร์ และเมรี เอส เทมเพอเลลี (Wilga M. Rivers and Mary S. Temperley, 1977: 4) ได้กล่าวถึงคำประสม (Compound Words) ว่าเป็น คำที่เกิดจากการนำคำตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปมารวมกัน และทำให้มีความหมายเหมือนเดิม หรืออาจเปลี่ยนไป คำประสมอาจเขียนติดกันหรือมีเครื่องหมายคั่น (Hyphen) เชื่อมระหว่างคำ นอกจากนี้ คำประสมยังแบ่งออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. คำประสมซึ่งเกิดจากการเอาคำนาม (Noun) มารวมกันเป็นคำนามประสม (Compound Noun) เช่น airport paperclip blackbird

2. คำประสมซึ่งเกิดจากการเอาคำคุณศัพท์ (Adjective) มารวมกับคำนามอีกคำหนึ่ง เป็นคำคุณศัพท์ประสม (Compound Adjective) เช่น homesick, carefree

3. คำประสมซึ่งเกิดจากการเอาคำกริยา (Verb) มารวมกับคำนาม โดยมีคำกริยาเป็นคำหลัก เรียกว่า คำกริยาประสม (Compound Verb) เช่น brainwash, spoon-feed, toilet-train

4. คำประสมซึ่งเกิดจากการเอาคำ every, some, time, ways, times, no มารวมกับคำอื่น เป็นคำวิเศษณ์ประสม (Adverb Compound) เช่น everywhere, sometimes, someone, nothing

ในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากคำประสม (Compound Words) เดล ดี จอห์นสัน และเดวิด พี เปียร์สัน (Dale D. Johnson and David P. Pearson, 1978: 77-78) ได้เสนอแนะแนวการคาดเดาความหมายคำศัพท์ดังนี้

ให้ใช้ A แทนคำที่ใช้เป็นส่วนของคำประสมคำแรก และ B แทนคำที่เป็นส่วนประสมคำหลัง เช่น elderstateman A = elder และ B = stateman ต่อจากนั้นให้นำ A และ B มาเข้ารูปประโยคการคาดเดาความหมายของคำศัพท์ที่เป็นคำประสมดังนี้

1. B is of A

ตัวอย่างเช่น

A fishbone is a bone of a fish

A riverbank is a bank of the river.

2. B is from A

ตัวอย่างเช่น

Hayfever is a fever from hay.

Goatskin is skin from goat.

3. B is for A

ตัวอย่างเช่น

A dogleash is a leash for a dog.

A dog biscuit is a biscuit for a dog.

4. B is like A

ตัวอย่างเช่น

A bulldog is a dog like a bull.

A boxcar is a car like a box.

5. B is A

ตัวอย่างเช่น

A nobleman is a man who is noble.

Icecream is cream that is ice.

6. B does A

ตัวอย่างเช่น

A crybaby is a baby who does cry.

A racehorse is a horse that does race.

ส่วนในด้านการใช้เครื่องหมายติงศกัณฑ์ (Hyphen) เชื่อมระหว่างคำของคำประสมนั้น เฟอ อา คาคาน และ เจ โคนันท์ โบเวน (Fe R. Dacanay and J. Donald Bowen, 1963: 445-446) เสนอแนะแนวทางเพื่อช่วยพิจารณาถึงการใช้เครื่องหมายติงศกัณฑ์ (Hyphen) สรุปได้ดังนี้

1. คำประสมที่เกี่ยวกับตัวเลขจาก 21 ถึง 99 และเศษส่วน ใช้ติงศกัณฑ์ (Hyphen) ระหว่างตัวเลข เช่น twenty-one, twenty-two, ninty-nine, one-third

2. คำประสมที่มีคำจำนวนสองคำหรือมากกว่า เมื่อแสดงความคิดเดียว และแสดงความสัมพันธ์ของสิ่งที่เป็นครอบครัวเดียวกัน ใช้ติงศกัณฑ์ (Hyphen) ระหว่างคำ เช่น

mother-in - law

forget - me -not

3 คำประสมที่ขึ้นต้นด้วย self และตามด้วยคำคุณศัพท์ (Adjective) หรือคำนาม (Noun) ใช้ติงศกัณฑ์ (Hyphen) ระหว่างคำ เช่น

self-conscious

self-centered

self-expression

ยกเว้น คำประสมที่มีคำสรรพนาม (pronoun) รวมอยู่ด้วยต้องเขียนติดกัน เช่น herself, ourselves

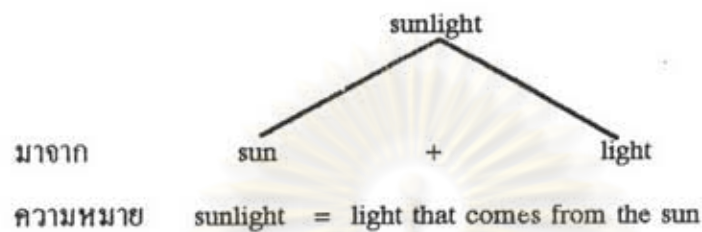
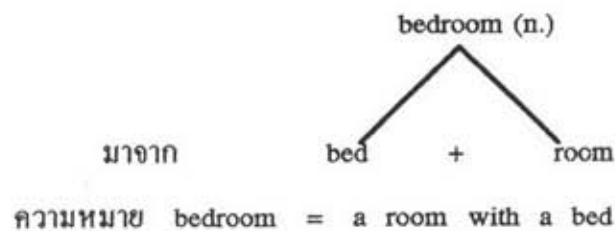
4. คำประสม ที่มีวลีเป็นคำขยายหลายคำ ให้ใส่ติงศกัณฑ์ (Hyphen) ระหว่างคำ เช่น

dog - in - the - manager - attitude

fly - by - night - existence

do - it - yourself - enthusiast

ในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากคำประสม (Compound Words) เดนนีส คีน (Dennis Keen, 1985: 5) ได้เสนอแนวคิดว่า ประการแรก ผู้เรียนแยกคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่รู้ความหมายนั้นออกเป็นคำ ๆ ก่อน ประการที่สองให้พิจารณาถึงแต่ละส่วนของคำที่แยกออกมา ถ้าเป็นคำประสม (Compound Words) ส่วนของคำที่แยกนั้นจะช่วยชี้แนะความหมายได้ และประการสุดท้าย พยายามคาดเดาอย่างชาญฉลาด จากคำจำกัดความ หรือความหมายของคำแต่ละส่วนที่แยกจากกันนั้น ตัวอย่างเช่น

2. การวิเคราะห์บริบท (Contextual Analysis)

เอ็ดการ์ เดล (Edgar Dale, 1971: 32-34) ได้กล่าวถึง การวิเคราะห์บริบท (Contextual Analysis) ว่าเป็นกลวิธีหนึ่งที่น่าสนใจเพื่อช่วยในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่รู้ความหมาย

พอล เนชั่น (Paul Nation, 1980: 20) เชื่อว่าผู้เรียนที่มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษอยู่บ้างประมาณ 2,000 - 3,000 คำ ก็ย่อมสามารถนำความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์เหล่านั้นมาใช้เพื่อช่วยคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษคำอื่น ๆ ที่ไม่รู้ความหมายได้ โดยการเริ่มต้นจากการพิจารณาคำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมายแล้วก็ขยายกรอบความคิดให้กว้างออกไป โดยพิจารณาจากคำศัพท์อื่น ๆ ที่อยู่ในอนุประโยค ประโยค หรืออนุเขต (Paragraph) ที่มีคำศัพท์นั้นเกี่ยวข้องอยู่

ในทำนองเดียวกันอาราเซลี เอ็ม วิลลามิน และวิลเฮลมินา กัทไมตัน (Araceli M. Villamin and Wilhelmina Gatmaitan, 1987: 59) เห็นว่าบริบท ซึ่งเป็นคำหรือประโยค ซึ่งอยู่รอบหรือข้างเคียงคำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมาย เป็นสิ่งชี้แนะเพื่อให้คาดเดาความหมายคำศัพท์ได้

เทอรี แอล เฟร็ดริกสัน (Terry L. Fredrickson, 1994: 5) ได้ชี้ให้เห็นว่า บริบท (Context) อาจเป็นเพียงคำไม่กี่คำ หรืออาจครอบคลุมทั้งย่อหน้า ทั้งบท ส่วนในการพูดนั้นบริบทก็อาจครอบคลุมคำไม่กี่คำหรือสุนทรพจน์ทั้งหมดก็ได้

กานดา ธรรมมงคล (2534: 9) และรัชนี โสสถธิกุล (2535: 45) มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ปริบทอาจเป็นข้อความ เนื้อเรื่องข้างเคียง ซึ่งอาจปรากฏในลักษณะที่เป็น คำ (Word) วลี (Phrase) อนุประโยค (Clause) หรืออนุเจต (Paragraph) และทั้งหมดนี้จะเป็นคำชี้แนะ (Clue) ที่นำมาช่วยในการแก้ปัญหาเพื่อทราบความหมายคำศัพท์ได้ เพราะโดยปกติผู้เขียนมักจะให้ความหมายคำศัพท์ที่ไม่แน่ใจว่าผู้อ่านรู้ความหมายไว้ในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายคำศัพท์ดังกล่าว เราเรียกตัวชี้แนะลักษณะนี้ว่าตัวชี้แนะปริบท (Context Clue)

ในการวิเคราะห์ปริบท ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับตัวชี้แนะปริบทต่าง ๆ อย่างถูกต้อง ผู้เชี่ยวชาญทางภาษาหลายท่านได้แบ่งการวิเคราะห์ปริบท (Contextual Analysis) ดังนี้ คือ

ลี ซี เคทัน (Lee C. Deighton, 1973: 30-270) ได้แบ่ง กลวิธีการวิเคราะห์ปริบท ออกเป็น 5 ด้าน คือ

1. คำจำกัดความ (Definition) เป็นการบอกความหมายหรือให้คำจำกัดความโดยตรงกับคำศัพท์ซึ่งผู้เขียนคิดว่า คำศัพท์คำนั้นผู้อ่านอาจไม่รู้ความหมาย ตัวอย่างเช่น

When the outcome of an event does not affect the outcome of some other event, we say that the two events are *independent*.

2. การกล่าวซ้ำ (Restatement) เป็นการกล่าวซ้ำความหมาย โดยใช้คำอื่นที่มีความหมายคล้ายกับคำ หรือข้อความเดิม ตัวอย่างเช่น

Every person learns many things from his *environments*, that is, from his *surroundings*.

3. การยกตัวอย่าง เป็นการบอกความหมาย โดยการให้ตัวอย่างที่เฉพาะ หรือ เหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์คำนั้น ซึ่งมักมีคำชี้แนะ เช่น *such as*, *like* ตัวอย่างเช่น

You can identify a continent from its *surface features*, such as, plains, mountains, and plateaus.

4. การเปรียบเทียบ (Contrast) เป็นการใช้คำที่บ่งบอกความหมายตรงข้ามกับคำศัพท์ที่รู้ความหมายมาก่อน มักมีคำชี้แนะ เช่น *but* ตัวอย่าง เช่น

Snakes are usually considered *malignant* creatures, but in Crete they are *pets*.

5. การสรุปความ (Summary) เป็นการบอกความหมายคำศัพท์ โดยอาศัยการสรุปจากรายละเอียด (Details) ต่าง ๆ ที่อยู่ข้างเคียง ประกอบคำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมายนั้น ตัวอย่าง เช่น

The Hodja led them through his gate, out towards a promontory of land that jutted into the ocean. It cut into the sea like the prow of a ship, a perpendicular bluff thrust out from the shore into deep water.

จอห์น เฮคราฟ (John Haycraft, 1978: 48-49) ได้กล่าวถึง กลวิธีที่นำมาใช้คาดเดาความหมายคำศัพท์จากการวิเคราะห์บริบท 3 ด้าน คือ

1. คำจำกัดความ (Definition) เป็นการให้คำจำกัดความ เพื่อบอกความหมายคำศัพท์ โดยตรง ตัวอย่างเช่น

A lawn is an area of grass in a garden.

2. คำตรงข้าม (Opposites) เป็นการบอกความหมายคำศัพท์ โดยใช้คำตรงข้ามกับคำศัพท์ที่ไม่ทราบความหมายนั้น ตัวอย่างเช่น

A brave man isn't afraid

หรือ An ugly girl isn't pretty.

จากตัวอย่าง ความหมายของ brave ตรงข้ามกับความหมายของ afraid และความหมายของ ugly ตรงข้ามกับความหมายของคำ pretty

3. คำเหมือน (Synonyms) เป็นการบอกความหมายคำศัพท์ โดยการใช้คำที่มีความหมายเหมือนกับตัวอย่างเช่น การใช้คำ "brave" เพื่ออธิบายความหมายคำว่า "courageous" หรือการใช้คำ "begin" เพื่ออธิบายความหมายคำว่า "commence"

แคทลีน ที แม็ค วอร์เทอร์ (Kathleen T. Mc Whorter, 1983: 271-278) ได้กล่าวถึง การวิเคราะห์บริบท (Contextual Analysis) 3 ด้าน คือ

1. คำจำกัดความ (Definition) เป็นบอกความหมายโดยตรง มักสังเกตได้จากคำชี้แนะ เช่น --- is --- , --- can be defined as --- ตัวอย่างเช่น

A chemical reaction is an interaction involving different atoms, in which chemical bonds are formed, or broken, or both.

2. การยกตัวอย่าง (Example) เป็นการบอกความหมายคำศัพท์ โดยการยกตัวอย่างที่เป็นรูปธรรมที่เฉพาะ (Specific Concrete Examples) เพื่ออธิบายประกอบความหมายของคำศัพท์ที่มีปัญหา มักมีคำชี้แนะปรากฏอยู่ เช่น for example, for instance, such as, to illustrate, included are --- ตัวอย่างเช่น

Some everyday, common solutions include gasoline, antifreeze, soda water, seawater, vodka, and ammonia.

3. การเปรียบเทียบ (Contrast) เป็นการบอกความหมายคำศัพท์ โดยการคาดเดาความหมายคำศัพท์จากคำ วลีในบริบท ซึ่งมีความหมายตรงข้ามกับคำศัพท์ที่เป็นปัญหา ซึ่งมักมีคำชี้แนะปรากฏอยู่ด้วย เช่น but, while, on the other hand, however, nevertheless, on the contrary ตัวอย่างเช่น

Most members of Western society marry only one person at a time, but in other cultures polygamy is common and acceptable.

ในประโยคตัวอย่าง ชี้ให้เห็นการเปรียบเทียบระหว่างสังคมตะวันตก ซึ่งมีคู่ครองเพียงหนึ่งคน กับวัฒนธรรมของสังคมอื่นซึ่งนิยมมีมากกว่าหนึ่งคนในเวลาเดียว

ไมเคิล เอช ลอง และ แจ็ค ซี ริชาร์ดส์ (Michael H. Long and Jack C. Richards, 1987: 315-316) ได้แบ่ง ประเภทของการวิเคราะห์บริบท (Contextual Analysis) ออกเป็น 5 ด้าน ดังนี้ คือ

1. คำจำกัดความ (Definition) เป็นการอธิบายความหมายคำศัพท์โดยตรงซึ่งมักปรากฏอยู่ในวงเล็บ (Parentheses) ตัวอย่างเช่น

The panther (a large black animal related to a cat) is very dangerous and deadly.

2. คำเหมือนและคำตรงข้าม (Synonym and Antonym) เป็นการบอกความหมายคำศัพท์ โดยการใช้คำเหมือน ซึ่งมีความหมายคล้ายคลึงกัน หรือตรงข้ามกัน มักมีคำชี้แนะต่อไปนี้ปรากฏอยู่ เช่น just the same as, similiary, as opposed to

3. การยกตัวอย่าง (Example) เป็นการบอกความหมายคำศัพท์โดยการยกตัวอย่างประกอบ มักมีคำเหล่านี้ปรากฏอยู่ เช่น e.g., i.e., for example

4. การสรุปความ (Summary) เป็นการบอกความหมายคำศัพท์ โดยการสรุปความคิดจากใจความที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ เพื่อคาดเดาความหมายที่ใกล้เคียง

5. การกล่าวซ้ำ (Restatement) เป็นการบอกความหมายคำศัพท์ โดยการกล่าวซ้ำความหมายคำศัพท์เดิมอีกครั้ง มักมีคำชี้แนะเพื่อช่วยในการสังเกต เช่น that is, namely, that means

ชาร์ลส์ เมสัน (Charles Mason, 1986: 1-3) ได้แบ่ง ประเภทของการวิเคราะห์บริบท (Contextual Analysis) ออกเป็น 5 ด้าน ดังนี้ คือ

1. คำจำกัดความ (Definition) เป็นการบอกความหมายคำศัพท์โดยตรง โดยมีรูปแบบ คือ

X is Y

ตัวอย่างเช่น

The bourgeois of a society are the middle-class people who own and manage business. X Y

2. การกล่าวซ้ำ (Restatement) เป็นการบอกความหมายคำศัพท์ โดยการกล่าวซ้ำความหมาย การกล่าวซ้ำความมีลักษณะคล้ายกับคำจำกัดความ แต่ต่างกันตรงรูปแบบที่นำเสนอ มักจะมีคำ that is, or, that is to say เป็นคำชี้แนะ ตัวอย่างเช่น

Two political parties may coalesce - that is, unite as a single party - when it appears that their objectives are similar.

3. การยกตัวอย่าง (Example) เป็นการให้ตัวอย่างเพื่ออธิบายความหมายคำศัพท์ มักมีคำชี้แนะ เช่น such as, for example, like ตัวอย่างเช่น

Capitalists, for example, those who control the stock of large business corporations, usually invest in a variety of money - making plans.

4. การขยายความ (Modifiers) เป็นการบอกความหมายคำศัพท์ โดยใช้วลีอนุประโยคหรือ คำ บรรยายความหมายคำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมาย ตัวอย่างเช่น

A molecule of water, which is composed of two hydrogen atoms and one oxygen atom, is lighter than a molecule of salt.

5. การสรุปอ้างอิง (Inference) เป็นการคาดเดาความหมายคำศัพท์ โดยดูจาก ความมีเหตุ - ผล ความสัมพันธ์ หรือการรวมกันระหว่าง คำ วลี และประโยค โดยผู้เรียนต้องใช้ ประสบการณ์ ปัญญา และความรู้ภาษา ตัวอย่างเช่น

The average student has little time to spend on metaphysics; he or she cannot spend hours answering question like "what is the meaning of the universe ?"

นอกจากนั้น ยาง เฟงนิง (Yang Fengning, 1994: 39-40) ได้แบ่ง การวิเคราะห์ ปรียบท เป็น 5 ด้าน สรุปได้ดังนี้ คือ

1. คำจำกัดความ (Definition) เป็นการให้คำอธิบายความหมายของคำศัพท์ โดยใช้ คำที่คุ้นเคยบอกความหมายโดยตรง
2. การยกตัวอย่าง (Example) เป็นการให้ตัวอย่างเพื่ออธิบายความหมายคำศัพท์
3. การเปรียบเทียบและการเปรียบเทียบต่าง (Comparison and Contrast) เป็นการ บอกความหมายโดยการแสดงความเหมือน หรือความต่างระหว่างบุคคล ความคิด และสิ่งต่าง ๆ
4. การสรุปความ (Summary) เป็นการสรุปสถานการณ์ ความคิด จากคำ วลี และ ประโยค ที่ประกอบเพื่อคาดเดาความหมายคำศัพท์
5. คำเหมือน และคำตรงข้าม (Synonym and Antonym) เป็นการบอกความหมาย คำศัพท์ โดยใช้คำที่มีความหมายเหมือน หรือคำที่มีความหมายตรงข้าม

สมุทร เชนเชาวิช (2535: 15-16) ได้แบ่ง ประเภทการวิเคราะห์ปรียบท (Contextual Analysis) เพื่อช่วยในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ 4 ด้าน สรุปได้ดังนี้

1. คำจำกัดความ (Definition) เป็นการอธิบายความหมาย หรือการให้คำจำกัด ความหมาย
2. การเปรียบเทียบ และเปรียบเทียบต่าง (Comparison and Contrast) เป็นการ เปรียบเทียบให้เห็นความคล้ายกัน และความต่างกัน คือผู้เขียนอาจใช้การเปรียบเทียบคำศัพท์นั้นๆ กับคำที่คิดว่า ผู้เรียนเคยชิน หรือพบเห็นบ่อย ซึ่งอาจมาในลักษณะของข้อความเชิงปฏิเสธก็ได้

3. คำเหมือน (Synonym) เป็นการใช้น้ำหรือวลีต่าง ๆ กัน ตั้งแต่ 2 คำ หรือ 2 วลีขึ้นไป แสดงความหมายที่เหมือนกัน แต่จะต้องมีคำหนึ่งหรือวลีหนึ่งที่ผู้เรียนต้องเข้าใจด้วย

4. การสรุปความ (Summary) เป็นการใช้น้ำสรุปความคิด หรือใจความที่แสดงออกมาในลักษณะต่าง ๆ กันด้วยคำ ๆ เดียว หรือประโยคเดียวก็ได้ อย่างไรก็ตาม ความหมายของคำศัพท์อาจต้องใช้ข้อความเชิงแนะมากกว่าหนึ่งลักษณะ จึงจะเป็นที่เข้าใจได้

ลินลี ลิมปะสุวณณ และ พิภูต บุญรัตพันธุ์ (2536: 2-3) มีความเห็นสอดคล้องกับสมุทรา เซ็นเชาวิช โดยได้แบ่งประเภทของการวิเคราะห์ปริบท 5 ด้าน ดังนี้

1. คำจำกัดความ (Definition) เป็นการคาดเดาความหมายคำศัพท์ โดยดูจากคำจำกัดความของคำศัพท์นั้น และโดยการสังเกตจากคำชี้แนะ (Signal) ซึ่งได้แก่คำ หรือวลีต่อไปนี้ is / are, means / mean, is / are called, called, consist of คำจำกัดความจะตามหลัง หรือมาข้างหน้าตัวชี้แนะเหล่านี้

2. การกล่าวซ้ำ (Restatement) เป็นการใช้น้ำหรือวลีอื่น ๆ มาชี้แนะบอกความหมายคำศัพท์อีกครั้ง อาจสังเกตจากคำชี้แนะเหล่านี้ คือ or, in other words, that is, that is to say

3. การยกตัวอย่าง (Example) เป็นการอธิบายความหมายของคำศัพท์ โดยให้รายละเอียดเพิ่มเติม ด้วยการยกตัวอย่างมาประกอบ เพื่อเน้นให้เข้าใจชัดเจนว่าคำศัพท์นั้นหมายถึงอะไร สังเกต จากคำชี้แนะเหล่านี้ คือ such , for instance, like, such as, for example, especially

4. การเปรียบเทียบ (Contrast) เป็นการบอกถึงการเปรียบเทียบคำหรือข้อความที่มีลักษณะต่างกัน ส่วนมากการเปรียบเทียบคำศัพท์จะเป็นคำประเภทเดียวกัน เช่น คำกริยา (Verb) ก็จะเปรียบเทียบกับคำกริยา หรือคำคุณศัพท์ (Adjective) ก็จะเปรียบเทียบกับคำคุณศัพท์เช่นเดียวกัน สังเกตจากคำชี้แนะ คือ but, however, even though, although, yet, on the other hand

5. การเป็นเหตุและผล (Cause and Effect) เป็นการบอกถึงความสัมพันธ์ระหว่างประโยค หรือข้อความที่เป็นเหตุเป็นผลกัน ถ้าคำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมาย อยู่ในข้อความที่เป็นเหตุ (Cause) ผู้เรียนจะอาศัยข้อความที่บอกผล (Effect) ของสิ่งนั้นคาดเดาความหมายคำศัพท์ ใน

5. การคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากการเปรียบเทียบ หรือการเปรียบเทียบต่าง (Comparison or Contrast)

6. การคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากการสรุปความ (Summary)

จะเห็นได้ว่า ทั้งการวิเคราะห์คำ (Word Analysis) และการวิเคราะห์บริบท (Contextual Analysis) มีวิธีการคาดเดาความหมายหลายแบบ ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เรียนจะต้องรู้จักเลือกนำกลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษต่าง ๆ ดังกล่าว มาใช้เมื่อผู้เรียนเผชิญกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่รู้ความหมาย หากผู้เรียนได้รับการฝึกฝน และรู้จักนำมาใช้อย่างสม่ำเสมอ ผู้เรียนก็สามารถคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่รู้ความหมายมาก่อนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

กมลวัฒน์ ครุฑแก้ว (2523) ได้ทำการวิจัย เรื่องการเดาคำศัพท์จากบริบท เพื่อเพิ่มความสามารถในการอ่านเร็ว กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 ของโรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 42 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มควบคุม 21 คน และกลุ่มทดลอง 21 คน ผู้วิจัยมุ่งศึกษาการเดาคำศัพท์มีผลต่อความเข้าใจ และความเร็วในการอ่านภาษาอังกฤษหรือไม่ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ คือ บทเรียนการเดาคำศัพท์จากบริบท จำนวน 20 แบบฝึกหัด ผู้วิจัยใช้เวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ ผลของการวิจัย พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกเรื่องการเดาคำศัพท์จากบริบทมีความเร็วในการอ่านมากกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อ .05

อำไพพิศ วรโสพรรณ (2526) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลสัมฤทธิ์ในการหาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จากการวิเคราะห์โครงสร้างของคำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมหาวชิราวุธ จังหวัดสงขลา วัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อศึกษาถึงผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในการวิเคราะห์โครงสร้างของคำแต่ละด้าน ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า

1. จำนวนนักเรียนที่มีความสามารถในการวิเคราะห์ความหมายของคำศัพท์ระดับ
 คีเยี่ยม คิดเป็นร้อยละ 13.75 ระดับดี คิดเป็นร้อยละ 20 ระดับดีปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 22.50
 ระดับต่ำคิดเป็นร้อยละ 26.25 และระดับต่ำมาก คิดเป็นร้อยละ 17.50

2. จำนวนนักเรียนที่สามารถทำแบบทดสอบผ่านเกณฑ์ คิดเป็นร้อยละ 60

3. ผลสัมฤทธิ์ในการหาความหมายจากการวิเคราะห์โครงสร้างของคำในแต่ละ
 ด้าน คิดเป็นร้อยละ ตามลำดับดังนี้

รากศัพท์	81.25
การเปลี่ยนรูปท้ายคำ	76.25
อุปสรรค	71.25
รูปย่อ	70.00
ปัจจัย	46.25
คำประสม	27.50

กอบลาภ ต้นสกุล (2526) ได้ทำการวิจัย เรื่องความสามารถในการอ่าน และการ
 หาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จากการวิเคราะห์ปริบทของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่าน และการหา
 ความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการวิเคราะห์ปริบท ตัวอย่างประชากรเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1
 จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบการอ่านและแบบทดสอบคำศัพท์ ผลการวิจัย
 พบว่า ในด้านการหาความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากคำเหมือนกัน และคำตรงกันข้าม
 นิสิตมีความสามารถในด้านนี้ในระดับสูง แต่จะมีความสามารถอยู่ในระดับต่ำ จากการหาความ
 หมายคำศัพท์จากการสรุปความ นอกจากนี้ยังพบว่า คะแนนของนิสิตที่ได้จากการทดสอบความ
 สามารถในการอ่านและการหาความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กัน

งานวิจัยในต่างประเทศ

โรเบิร์ต ชาลส์ บราวน์ (Robert Charles Brown, 1978) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้คำศัพท์ของนักศึกษาผู้ใหญ่ที่กำลังเรียนอยู่ในวิทยาลัยแห่งหนึ่งในรัฐโอคลาโฮมา หลักสูตร 2 ปี กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาที่เลือกเรียนวิชาเรียงความภาษาอังกฤษ โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่หนึ่งสอนคำศัพท์เป็นคำ ๆ โดยไม่มีบริบทประกอบ กลุ่มที่สองสอนคำศัพท์โดยมีเนื้อหาบริบทประกอบ และกลุ่มที่สามไม่สอนเรื่องคำศัพท์ให้แก่ นักศึกษา ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่หนึ่งและกลุ่มที่สองมีความรู้คำศัพท์มากกว่ากลุ่มที่สามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และกลุ่มที่สองมีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์มากกว่ากลุ่มที่หนึ่ง

ฟานท์ แอนนี เฮย์ส (Fant Annie Hayes, 1986) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาการใช้บริบทของนักเรียนผิวดำเกรดหกในโรงเรียนประจำอำเภอโอคลาโฮมา จุดมุ่งหมายการวิจัยเพื่อศึกษาการใช้บริบท 5 ประเภท คือ คำตรงข้าม คำเหมือน การบรรยาย ประสบการณ์ภาษา และเหตุ-ผล ของนักเรียนผิวดำเกรดหก ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนหญิง และชาย ผิวดำ ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในระดับเกรดหกของโรงเรียนประจำอำเภอโอคลาโฮมา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบการอ่าน โดยใช้บริบท (The Context Clues Reading Test) และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์แคลิฟอร์เนีย (The California Achievement Test) ผลการวิจัยพบว่า แบบทดสอบการอ่านโดยใช้บริบท (CCRT) มีค่าความเชื่อมั่นในด้านบริบทต่าง ๆ นักเรียนเพศหญิงและเพศชายผิวดำมีความคล้ายคลึงกันในการเลือกใช้บริบทและนักเรียนเลือกใช้บริบทประเภทคำเหมือนดีกว่าด้านอื่น ๆ ทุกด้าน

คาเรน อี สวิชเชอร์ (Karen E. Swisher, 1988) ได้ทำการวิจัยเรื่องการสอนคำศัพท์โดยการวิเคราะห์โครงสร้างคำ โดยมีจุดมุ่งหมายการวิจัยเพื่อวิเคราะห์ผลการทดลอง การสอนด้วยการวิเคราะห์โครงสร้างคำ (Word Analysis) ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นโปรแกรมการเรียน ซึ่งประกอบด้วยแบบฝึกที่มีรากศัพท์ภาษาละติน (Latin Roots) ผลการวิจัยพบว่า การวิเคราะห์โครงสร้างคำช่วยเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์และการหาความหมายคำศัพท์ได้มากขึ้น

ซากากินี เอเดล โอมาร์ (Sakakini Adel Omar, 1988) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของ
 ปรียบทและไวยากรณ์ ต่อความสามารถของนักเรียนนานาชาติ ในการระบุความหมายของคำศัพท์ที่
 ไม่รู้ความหมายในตำราภาษาอังกฤษ จุดมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อตรวจสอบความสามารถของ
 นักเรียนนานาชาติในการใช้ปรียบทและไวยากรณ์ เพื่อหาความหมายคำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมายจาก
 ตำราเรียน ปรียบท มี 5 ลักษณะ คือ การเปรียบเทียบ ประสพการณ์ภาษา คำเหมือน คำจำกัดความ
 และความสัมพันธ์เหตุ-ผลส่วนด้านไวยากรณ์ มี 4 ด้าน คือ คำนาม กริยา คุณศัพท์ กริยาวิเศษณ์
 ตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนเจ้าของภาษาที่ใช้อักษรโรมัน เช่น ฝรั่งเศส สเปนญ (กลุ่มที่ 1)
 และนักเรียนที่ไม่ได้ใช้อักษรโรมัน เช่น อาราเบีย ญี่ปุ่น (กลุ่มที่ 2) จำนวนทั้งสิ้น 202 คน
 เครื่องมือเป็นแบบทดสอบจัดทำโดย คูลิน (Dulin, 1968) ซึ่งประกอบด้วยปริเฉทสั้น ๆ 25 เรื่อง
 ในแต่ละเรื่องจะมีตัวเลือกแบบปรนัย 5 ข้อ ผลการวิจัยพบว่า ตัวอย่างประชากรทั้งกลุ่ม 1 และ
 กลุ่ม 2 มีความแตกต่างในการเลือกใช้ทั้งด้านปรียบท และไวยากรณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 นอกจากนั้นผลการวิจัยนี้ถือเป็นงานวิจัยชิ้นแรกที่ทดลองการใช้ปรียบทในการเรียนภาษาอังกฤษเป็น
 ภาษาที่สอง และเป็นงานวิจัยพื้นฐานที่ชี้เป็นแนวในการศึกษาการใช้ปรียบท

แทร็ทเนอร์ ชารอน เคย์ (Trattner Sharon Kay, 1990) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของ
 การใช้ปรียบทที่มีต่อความสามารถของเด็กในการหาความหมายคำศัพท์จากปรียบท จุดมุ่งหมายของ
 การวิจัย เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถของเด็กในการหาความหมายคำศัพท์ที่ไม่รู้
 ความหมายจากตำรางานเขียน ปัจจัยดังกล่าว ได้แก่ ความยากของคำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมาย และ
 การมีปรียบทที่เกี่ยวข้อง ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนระดับเกรดหก จากโรงเรียนประจำอำเภอ 3
 แห่ง มีจำนวนทั้งสิ้น 139 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบคำศัพท์ที่ไม่มีปรียบท และ
 แบบทดสอบคำศัพท์ที่มีปรียบท โดยใช้คำศัพท์จำนวนทั้งสิ้น 44 คำ ผู้วิจัยดำเนินการประเมินผล
 โดยแบ่งเป็น 2 ครั้ง ดังนี้คือ ครั้งแรกให้กลุ่มตัวอย่างประชากรอ่าน ปริเฉท (Paragraph) ที่มี
 คำศัพท์ระบุไว้เพื่อให้หาความหมายคำศัพท์นั้นโดยไม่มีปรียบท ครั้งที่สองให้กลุ่มตัวอย่าง
 ประชากรอ่าน ปริเฉท (Paragraph) เดิม มีคำศัพท์ทั้งง่ายและยากปะปนกันโดยมีปรียบทช่วยชี้แนะ
 อยู่ด้วย ผลการวิจัย พบว่า ประการแรก การหาความหมายคำศัพท์ยากที่มีปรียบท มีความยุ่งยากกว่า
 คำศัพท์ง่าย ประการที่สองคำศัพท์ที่ไม่มีปรียบท หรือมีปรียบทชี้แนะน้อยเป็นปัญหามากกว่าคำศัพท์
 ที่มีปรียบท เกี่ยวข้องอยู่ด้วย

โกเออร์ส เบ็ตตี ฟิลลิปส์ (Goerss Betty Phillips, 1993) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษา การฝึกนักเรียนที่ได้รับการซ่อมเสริมให้ไวต่อการใช้ปริบท จุดมุ่งหมายของการวิจัย เพื่อช่วยซ่อม เสริมนักเรียนที่มีความสามารถต่ำให้มีประสิทธิภาพในการใช้ปริบท และการหาความหมายคำศัพท์ ที่ไม่รู้ความหมาย ตัวอย่างกลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนแถบชานเมือง ระดับเกรด 5-6 จำนวน 5 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบคำศัพท์ก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 2 ฉบับ กลุ่มตัวอย่างประชากรดังกล่าวได้รับการทดสอบก่อนเรียน จากนั้นจึงได้รับการ ฝึกตัวต่อตัว จำนวน 7 ครั้ง โดยในการฝึกผู้วิจัยใช้คำศัพท์ที่นักเรียนไม่รู้ความหมาย ซึ่งมีปริบท ประกอบอยู่ 1-3 ประโยค เมื่อได้รับการฝึกครบตามกำหนด จึงทำการประเมินผลจากแบบ ทดสอบอีกครั้ง ผลการวิจัยพบว่า ตัวอย่างกลุ่มประชากรทั้ง 5 คน มีการพัฒนาที่ดีขึ้น ในการ เลือกใช้ปริบท เพื่อช่วยในการหาความหมายคำศัพท์

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย